

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 28130/2023
13.12.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Општина ..., кога заступа Душан Павлица адвокат из ..., против туженог: Републике Србије, Министарство пољопривреде, шумарства и пољопривреде, Републички хидрометеоролошки завод, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж 13253/20 од 23.03.2023. године, на седници одржаној 13.12.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж 13253/20 од 23.03.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Београду Гж 13253/20 од 23.03.2023. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду Гж 13253/20 од 23.03.2023. године одбијена је жалба тужиоца и потврђено решење Првог основног суда у Београду П 19688/18 од 29.01.2020. године којим је одбачена тужба.

Против решења другостепеног суда тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. Закона о парничном поступку – ЗПП (посебна ревизија).

Посебна ревизија је изузетно правно средство које се, због погрешне примене материјалног права, може изјавити против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом. Правила о том правном средству, изјављеном против пресуде, сходно се примењују на основу члана 420. став 6. ЗПП и на посебну ревизију изјављену против другостепеног решења којим се правноснажно окончава поступак у спору у којем не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

О дозвољености посебне ревизије, резервисане за питања из домена примене материјалног права, одлучује Врховни суд, ценећи потребу одлучивања о том правном средству због разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају нису испуњени услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. ЗПП. Оспореним правноснажним решењем донетим у другом степену је тужба одбачена као неуредна

(неразумљива и непотпуна), пошто је пуномоћник – адвокат као туженог означио Републику Србију, Министарство пољопривреде, шумарства и пољопривреде, Републички хидрометеоролошки завод, иако тако означени тужени не може бити странка у поступку, јер страначку способност имају и Република Србија и Републички хидрометеоролошки завод као засебна правна лица. Реч је о процесном решењу донетом применом процесних правила из члана 294. у вези с чл. 74. став 1, 98, 192. став 1. и 101. став 5. ЗПП. У тој ситуацији не ради се о правном питању од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити о потреби новог тумачења права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке, на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези с чланом 420. ст. 2. и 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена, јер је изјављена против одлуке против које се по закону не може изјавити.

Законом о парничном поступку је прописано (члан 420) да странке могу да изјаве ревизију против решења другостепеног суда којом је поступак правноснажно окончан (став 1), да ревизија против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде (став 2), да се у поступку поводом ревизије против решења сходно примењују одредбе овог закона о ревизији против пресуде (став 6), а чланом 403. став 3. да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Дакле, када је поступак у имовинскоправном спору правноснажно окончан решењем другостепеног суда којим је одбачена тужба, као у конкретном случају, ревизија је дозвољена под условом да вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају тужбом није означена вредност предмета овог имовинског спора, већ је тражено обавезивање туженог на уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за радно ангажовање тужиоца у периоду од 15.04.2015. до 15.10.2018. године према стопи од уговорене основице важећој на дан уплате.

Како је тужилац пропустио да означи вредност предмета и није платио судску таксу на тужбу, а вредност предмета спора се не може утврдити ни по одредбама члана 21. до 27. Закона о судским таксама („Сл.гласник РС“ бр.28/94, ... 95/18), као вредност предмета спора узима се, на основу члана 28. истог закона, износ од 15.000,00 динара, без обзира који је суд надлежан за решавање спора, који износ очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра.

С обзиром на изложено, пошто је изјављена у имовинскоправном спору који не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија је недозвољена и као таква одбачена применом члана 413. ЗПП, другим ставом изреке овог решења.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић